

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкопски и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОВЕЛИДЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

СТИГА УМУВАНИЯ!

В. Зора отъ 3. октомври съобщава: Георги Хр. Велчевъ, отъ С. Калугерово, Т. Пазарджишко, на 30 IX се прибралъ вечерта къмъ 8 часа въ къщата си, пиянъ до забрава и започналъ да буйствува. Между подлудѣлия отъ алкохола убиецъ и домашнитъ му произлѣзло малко спречкване, което послужило за поводъ на безумния синъ да извърши страшно престѣпление. Той сгрибчилъ една стъкира и започналъ безжалостно да сиче своя роденъ баща. Старецътъ се опиталъ да окаже съпротива, но обезумѣлиятъ синъ излѣзълъ по силенъ и го настѣклъ на нѣколко мѣста по тѣлото. Свършилъ съ баща си, разярениятъ сичъ се нахвърля съ стъкирата върху майка си Лозана Велчева и съ няколко удара я погубилъ. Следъ това заслѣпенъ отъ своята крвожадность, Георги Велчевъ насича съ стъкирата намиращитъ се въ къщи деца, — осемгодишната си сестра и б-годишния си братъ и осемгодишното си братово дете. Това грозно убийство е всѣло ужасъ въ селото.

Никога не сме чели нѣщо по-страшно, по-фантасично.

Това е знамение на времето. Толкова отцеубийства, толкова детеубийства и братоубийства не ставатъ въ никоя страна на свѣта. Ние трѣбва да сме нѣщо изключително, необикновено, нашата страна трѣбва да е наплодила стократно по-вече звѣрове въ човѣшки образъ отъ другитъ, голѣмитъ, многомиллионнитъ, страни, защото тамъ при десеторно по-вече население такива страшни убийства ставатъ много рѣдко. А такова убийство — да се съсече баща, майка, нѣколко братя и сестри заеднажъ — това е уникумъ въ човѣшката история. И само нашата страна ли ще ражда такива изчадия! Само тя ли ще отглежда хора, минали презъ едно две училища, които хвърлятъ църква въ въздуха, като убиватъ стотици богомолци, които кръстосватъ друмищата, убиватъ и обиратъ? Казватъ, че Василь Поповъ "Героя" отъ Лозечъ, чиято банда, безъ него, тази година върши обири въ Ловешко, Троянско и Луковитско, събралъ презъ миналата година 500 хиляди лева отъ обири изъ Балкана и сега съ тѣзи пари следвалъ минно инженер-

ство въ Франция. Неговитъ другари, нѣкои отъ които говорятъ френски и др. езици, вървятъ по сѣция пжтъ. Кому сж потрѣбни тия инженери, химици и пр., родени чрезъ разбойничество и останали престѣпници. Кой създаде тоя моралъ въ нашата страна! Кой научи пияния Георги Велчевъ, младъ човѣкъ, да сѣче безъ страхъ и безъ да му мръдне око баща, майка, братя? И въ другитъ страни има пиянство, и въ много по-широки размѣри. Ала хората тамъ и въ своя порокъ сж по-кротки, по-меки.

Отъ де е това звѣрство въ българската душа?

Българската душа боле-дува отъ тежката болестъ на обезвѣряването. Тя е безъ замисълъ въ живота, безъ планъ и посока, безъ ориентировка, безъ храна. Дълги години учихме своитъ деца, че въ този свѣтъ нѣма господаръ, че всичко иде отъ само себе си, че наша пра-майка е „хубавицата“ — маймуна, че морала е относително нѣщо — вчера не бѣше позволено да се убива, но днешния моралъ търпи това и пр.

Отнѣхмѣ Бога отъ душата на нашитъ деца и тѣ израстнаха безъ благородство, безъ човѣщина — тѣ израстнаха звѣрове. Нѣма значение ще вървашъ или не въ Бога, казвашъ ти? Не се чуди тогава, ако утре и твоя синъ грабне стъкирата и ти се озжби.

Защото или има Богъ и всички сме отговорни предъ него или нѣма Богъ и всички сме независими, предъ никого неотговорни. Разумътъ тогава ни е даденъ за да бждемъ по-хитри, по-съобразителни, по-находчиви въ подреждане срѣдствата и начинитъ за добро тѣлесно преживѣване. Но той не може да ни задължи да не убиваме щомъ това изисква нашето тѣлесно добруване. Защото безсмъртие не ще има и, следователно, едничкото вѣрно и положително нѣщо е удобния тѣлесенъ животъ. Тази е логиката.

Но... вие, които можете, които учите, върнете Бога въ нашия животъ! Стоплете съ вѣра въ Доброто и Вѣчното душитъ на младитъ българчета! Стига други умувания и праздни думи!

Пвс.

Проф. Д. Дюлгеревъ

Значение на догмата.

II

Ясно е, че има прогресъ и въ областа на догматитъ. Има прогресъ и въ живота на християнина като членъ на Църквата. При този прогресъ човѣшкиятъ духъ не е скованъ; той е въ своята стихия, защото непосредствено се приобщава съ живота на Истината. Този прогресъ не предполага неувереностъ въ настоящето, безнадеждностъ, безпомощностъ, каквито има при научния прогресъ Миналото и настоящето тукъ се сливатъ въ неизмѣнна вѣчностъ. При този прогресъ се запазва сжщността на живота, която никога несе измѣня. Този прогресъ може да се сравни съ измѣненията, които претърпѣва съзнанието на хората. Ние знаемъ, че миналото е безсмъртно, че то вѣчно живѣе, но, ако го потърсимъ въ съзнанието на хората, ще го намѣримъ измѣнено, очистено. Дребната и суетното е изчезнало отъ съзнанието, както опаватъ увѣхнали листа на нѣкога живи рози. Миналото е станало безсмъртно въ своята сжщностъ. На тази сжщностъ човѣкъ е изградилъ олтаръ въ своето съзнание. Има успѣхъ въ усвояване на съдържанието на догматитъ. Има, следователно, прогресъ, и погрѣшно е да се твърди, че догматътъ сковава духа на човѣка. Той е постижимъ идеалъ. Той буди всѣки християнинъ къмъ личенъ религиозенъ подвигъ въ Църквата.

Ето защо ние твърдимъ, че Православието е реална сила. То е животъ въ истината, а не само правовѣрие. Правовѣрието е само словесенъ изразъ на чистъ и съвършенъ животъ въ истината. Ние нѣмаме догматическа формулировка за православието и, поради това, мнозина не го познаватъ. То е глглогла; то не е чѣсто средно между католицизма и протестантизма. То е живото, то е реаленъ фактъ. Всѣки може да го преживѣе, а не да го търси съ своя разумъ. То е дадено отъ Бога чрезъ Сина и се възгрѣва отъ Духъ Свети. То е правилно, пълно, адекватно изповѣдание не толкова теоретическо, колкото жизнено практическо. Правовѣрието се явява като вториченъ моментъ, като наученъ изразъ, като научно опредѣление на реалния фактъ на православието. Православието е възприето съ вѣра исконно християнство, а правовѣрието е осмислена съ разума вѣра, която не винаги е по силитъ на човѣка.

Въ православието иматъ преимуществено значение благодатнитъ тайнства. Тѣ не сж случайни, а необходими стихии за православието. Безъ тѣхъ християнинътъ не може да усвои пълнотата на истината, да черпи жива вода отъ неоскудѣващия духовенъ източникъ на Църквата. Неговата вѣра, неговата надежда и любовъ сж възможни само съ благодатна помощ, която може да се получи само въ Църквата.

И въ първитъ дни на християнството членоветъ на Цър-

квата Христова имали извѣстни изповѣдания. Проф. Alfred Seeberg търси първохристиянскитъ символи. Първитъ християни не сж имали догмати, като система и части на Христовото учение. Тѣ нѣмали нужда отъ тѣхъ, защото всѣки се е стремѣлъ, преди всичко, да стане „нова тваръ“ въ Църквата „Догматическѣ факты първѣе, чѣмъ богословскѣ доктрини“, пише проф. Сергей Николаевичъ Булгаковъ. По късно се явила нужда да се установи единство и въ теоретическитъ формулировки на истината. Това е било необходимо, за да има единство не само въ живота, но и въ съзнанието. Теоретическото единство има второстепенно значение, а единството въ живота съ Църквата — първично значение. Ето защо не е християнинъ, напримеръ, покойникътъ „китайски Бисмаркъ“ Лихунчанъ, който чель постоянно Новиятъ Заветъ, защото, ако даже и да е билъ съгласенъ съ Христовото учение, като система отъ теоретически положения, той не е встъпилъ въ единение съ Църквата Христова.

Примѣрни учители.

Отъ скоро съмъ свещеникъ въ Шуменъ. На 28 м. м. обиколихъ селата Ендже и Буланикъ, които ми сж повѣрени временно да обзавеждамъ, докато си намѣрятъ свой свещеникъ. По покана на самитъ селяни, по случай Кръстовденъ, извършихъ водосвети и рсѣихъ домоветъ имъ.

Сутринта на посочения по горе день къмъ 6 1/2 ч. пристгнахъ въ с. Ендже. Още, преди да влѣза въ селото, на края, близко до училищната сграда, по пжтя ме срещнаха група деца отъ основното българско училище (въ Ендже още има: нѣмско, татарско и турско училища).

Всички радостни, приветливи, чисто облечени, крайно любезни, ме поведоха къмъ своето училище, което, както сами се изразиха, много обичали.

Останахъ крайно огузенъ отъ тази малка и частна инициативка на малкитъ дечица ученици отъ I и II отдѣления. Училището, наистина е за „обичане“. Хубаво и приветливо.

Редъ и чистота образцови.

При това положение, азъ не можахъ да не се заинтересувамъ и за самия учителъ, главния виновникъ на този порядъкъ, когото до тогава не познавахъ. Преди всичко, нека си призная, че другъ пжтъ не бѣхъ виждалъ такива дѣца-ученици, които тъй много да обичатъ и защитаватъ своя учителъ. И, следъ като ми заявиха, безъ да ги докачамъ, че не били католици (тукъ католицитъ, здраво укрепени, проявяватъ трескава дейностъ, като се мжчатъ, съ простени и непростени срѣдства да налагатъ на православния българинъ своитъ религиозни разбирания) съ задоволство ми се похвалиха какъ „Господинъ Учителя“ ги научилъ да се кръстятъ, да четатъ „Татко нашъ“, „Преблагѣ Господи“; какъ ги училъ да се обичатъ

единъ другъ, да уважаватъ старитъ, да поздравяватъ всички, „даже и католицитъ“, да не говорятъ лоши думи, да не лѣжатъ, да не крадатъ и т. н. защото „Дѣдо Господъ“ всичко знае“. Като слушахъ всичко това, радвахъ се, че малки деца, току що постѣпили въ училище, ми говорятъ такива нѣща. Следъ малко време се срещнахъ и запознахъ съ самия учителъ — младъ, любезенъ и крайно учтивъ. Сега видѣхъ, че наистина децата притежаваха неговата душа и качества. Времето не ни позволяваше да беседваме много. Но това, което чухъ отъ него, бѣха думитъ: „Отецъ, азъ съмъ на поста си. Децата, които ми сж повѣрени въ училище, трѣбва добре да възпитама, да направя добри и полезни граждани“.

Тѣй мисли и разсждава истинския възпитателъ. Тѣй учи и възпитава младиятъ учѣль въ с. Ендже. Тѣй е и въ с. Буланикъ, където тоже има само една учителка, която не по малко се грижи за религиозно-нравственото възпитание на повѣрнитъ ѝ ученици до колкото ѝ позволява това училъ програма. Но жалко е, че тази училищна програма позволява много малко, а въ нѣкой училища — нищо. Обаче, прави впечатление факта, че докато горе управляющитъ нехаятъ, дори непомислюватъ да изправятъ грѣшката си, като отново въведатъ въ училищата изучаването на „Законъ Божи“, долу, въ низинитъ, народа надава гласъ, иска религиозни учители, нравствено възпитана младежъ. Енджечани и Буланчани въ това отношение се считатъ щастливи. „Ние се радваме, ми заяви единъ селенинъ, че нашия учителъ е религиозенъ човѣкъ, че и той подобно на насъ, земеделцитъ, се грижи да посѣе добри сѣмена въ душитъ на нашитъ деца. Ние щебждемъ щастливи, ако всѣкога имаме такива учители и така възпитавани младежи“.

И, наистина, ако българската младежъ се обучаваше повече въ духа на вѣрата и истината, както е на западъ, българскиятъ народъ нѣмаше да преживѣе толкова разрушителни за народното ни стопанство катастрофи, а днесъ нещѣхмѣ да имаме и толкова много злоупотрѣбления, престѣпници, разбойници и пр.

Свещ. Н. Хубанчевъ

Неприличенъ езикъ.

(Група семинаристи защитава свой учителъ).

Свършили сме Семинария миналата и по-миналата година. Имахме обаче, твърде рано неприятността да прочетемъ въкъ „Християнски съветникъ“ писмото на единъ отецъ — свещ. Енчо п. Йордановъ, писано противъ досегашния нашъ учителъ, г. Професоръ Дюлгеревъ. Нека си кажемъ истината, че това „писмо“, писано въ 39 и 40 брой отъ 30 августъ, т. г. на този въкъ, възмущава и оскърбява дълбоко младежкитъ ни души: то ни възмущава затуй, защото потвърждава факта, че има още нѣкои

духовни пастири, които не съзнават твърде добре кому и за какво служат — дали на Царя на мира и любовта, за да всъхват мир и любов между хората, или на злия дух, за да всъхват несъгласия и вражди между своите братя. Но въ това си „писмо“ отецъ Енчо особено ни оскърбява, когато нарича добрия ни учител „лъжец“, „пияница“, „безбожник“ и пр.

Ние знаем добре, че г-нъ Дюлгеровъ не се нуждае от нашата защита, защото той самъ може много по-добре да се защити от несправедливите обвинения. Но ние все пак мислим, че заради истината, намъ предстои да посочим, че обвиненията върху него сж несправедливи.

Нека отецъ Енчо знае, че г-нъ Дюлгеровъ не е лъжец! Той не е лъжец, защото от всичко повече той мрази лъжата. Всички добре си спомняме, че ако някога благороденъ гнѣвъ бушуваше въ гърдите на добрия ни учител, то причината за това биваше она нашъ другаръ, който се опитваше да го излъже. Той искаше да създаде от насъ сериозни хора, хора на истината и ние не си спомняме да сме укорявани от него за друго, освенъ за лъжа. Мнозина измежду пишещите тѣзи редове иматъ много да благодарятъ г-ну Дюлгерову, че благодарение нему, обикнаха истината, която сега излизатъ да защитятъ.

Почетниятъ председател на Въздржательното дружество въ Софийската Дух. Семинария г-нъ Дюлгеровъ, който е направилъ твърде много морални и материални жертви за успѣха на това дружество, не е пияница. Ако обаче отецъ Енчо желае, ние можемъ да потвърдимъ истината, че самъ о. Енчо доста обича виното.

Нека о. Енчо знае още че г-нъ Дюлгеровъ не е и не, може да бжде безбожникъ. Той всѣкога ни е удивлявалъ и пленявалъ съ умѣнието да разбира и изповѣда безпогрѣшно основните истини на православната ни вѣра и често дори сме съжалявали, че не ни бѣше учителъ по Догматика, а по Философия. Но всички семинаристи знаяхъ, че г-нъ Дюлгеровъ рано или късно ще бжде професоръ по Догматика (ако не учител), въпреки всички спънки. И нашиятъ учител по Философия днесъ е професоръ по Догматика при Богословския факултетъ! Вѣрваме, че тѣзи, които сж го поставили професоръ сж били по умни отъ отца Енча.

Нека отецъ Енчо ни прости, за дето ще му забележимъ, че въ „писмото“ си той държи ужасно вулгаренъ езикъ. И наистина, всѣки знае, че думи, като: „влашки циганинъ“, „пияна файтонийска глава“ и пр. сж достояние само на единъ невъзпитанъ човѣкъ, но не и на човѣкъ, който претендира за култура и възпитание. А намъ се вижда чудно това че тѣзи думи сж писани и казани отъ устата на духовникъ. Нима тази уста, която говори за любовъ, за нравствено съвършенство, за кротост и смирение, може да произнася и такива цинични думи? — Недоумяваме.

Отецъ Енчо е виновенъ. Но да го помолимъ да иска проща отъ г-нъ Дюлгерова, това е голѣма смелостъ отъ наша страна, пъкъ и не ще добиемъ резултатъ, защото добре познаваме отецъ Енча. Ние, обаче, го молимъ да престане да води недостойни за православния пастиръ разправи и, да не хули братята си тѣй вулгарно, а да изкорени изъ ду-

шата си тая низка за христовия войнъ страсть, защото езикътъ (необузданиятъ) е неудържимо зло и пѣленъ съ смъртоносни отрови“ Як. 3, 8)

Дано отецъ Енчо чуе своите бждещи съработници на Божията нива и да не служи за съблазнь на по-малките отъ себе си!

1. X 1927 г.

ПОДПИСАЛИ: Д. Динковъ Хр. Ивановъ, Никола Христовъ А. Хубанчевъ, Н. Дончевъ, Еремия П. Храновъ, Златко Петровъ, Величко Пенчевъ, Минчо Ивановъ.

Изъ християнскитѣ обряди.

За погребението на умрѣлитѣ.

Погребението на умрѣлитѣ принадлежи къмъ най-важните християнски обряди. Църквата съпровожда християнина съ молитвите си въ продължение на цѣлия земенъ животъ и това е достатъчна причина за нея да не го лиши отъ своите грижи и подиръ смъртта. Най-важното основание за християнското погребение на усопшитѣ се заключава въ възгледа на църквата върху тѣлото, като на осветено чрезъ тайнствата, като на храмъ душевенъ за настоящия животъ, и на смъртта — като на сънъ, подиръ събуждането отъ който ще настане вѣчния животъ. Но въ бждещия животъ ще участва и тѣлото, което, по думите на апостола Павла, трѣбва да се облече въ нетление и безсмъртие. Историческото основание за погребението на умрѣлитѣ ни е дадено отъ начина на погребението на И. Христа.

Поманаване на умрѣлитѣ.

Помануването на умрѣлитѣ е изобщо обичай и твърде старъ. То има нравствена опора въ душата на човѣка и се опира върху убеждението за действителността на задгробния животъ и въ непрекъснатата връзка между живитѣ и умрѣлитѣ. У всички древни народи (евреитѣ, езичниците) е имало особени дни за споменъ на умрѣлитѣ, когато тѣ принасяли жертва и давали милостиня за умрѣлитѣ, нѣщо, което ясно свидетелствува и доказва за всеобщата вѣра на човѣчеството въ безсмъртието на душата.

Учението си да се моли за умрѣлитѣ православната църква основава главно върху думите на И. Христа, че *Богъ не е Богъ на мъртвитѣ, но на живитѣ*. Следователно, по думите на Самага Бога, умирающитѣ преминаватъ само въ другъ вѣченъ животъ, участъта на които зависи отъ временния животъ. Чрезъ смъртта си умрѣлитѣ ставатъ само участници на новия животъ, безъ обаче да преставатъ да живѣятъ задъ гроба и да иматъ духовна връзка съ живущитѣ на земята. Тия членове, които живѣятъ на земята и задъ гроба сж съединени съ връзките на светата любовъ, която смъртта не унищожава, а по-вече усилва, могатъ да ходатайствуватъ, както това правятъ единъ за другъ — живитѣ за умрѣлитѣ (Иак. 5, 16) и умрѣлитѣ за живитѣ (2 Мак. XII, 46) Св. Писание казва: *ако някой види брата си, че свгрѣшава, нека се моли, Богъ ще му даде живота* — и по думите на ап. Якова *много може усърдната молитва на праведния*. Отъ това ясно се вижда, че молитвата за умрѣлитѣ несъмнено е съгласна съ волята Божия, когато той казва, че Христосъ умрѣ и възкрѣсна, за

да владѣе надъ живитѣ и мъртвитѣ, че Самъ Той е слѣзълъ въ ада, за да избави души, които сж вѣра очаквали Неговото дохождане. И Св. църква, на основание на Св. Писание, на учението на Св. отци и на Преданието, въ името на ходатая И. Христа, кръвта на Когото ни очисти отъ всѣкакви грѣхъ, справедливо ходатайствува за умрѣлитѣ си членове, за да се сподобятъ тѣ по безсмъртната Божия милостъ да бждатъ въ вѣчното жилище.

Езопъ.

Езопъ, несравнимиятъ разказвачъ на прекрасни басни за звѣрове и животни, веднажъ билъ жестоко битъ отъ суровия си господаръ и изпжденъ отъ града въ пустинята.

— Ахъ ти, нещастнико, — извикалъ единъ отъ другаритѣ му по робство, когато изпждили Езопъ.

— Нещастникъ? — попиталъ Езопъ. — Защо азъ съмъ по-нещастенъ отъ тебе?

— Въ що можешъ да намѣришъ въ пустинята щастие и радостъ? — попиталъ робътъ.

— Въ съзнание своята свобода, — отговорилъ фригиецътъ и го пропждилъ.

Наскоро нѣколко отъ познатитѣ му отишли да го погребватъ: тѣ мислѣли, че той доброволно ще сврѣши нещастия си животъ. Обаче тѣ намѣрили Езопъ, седналъ подъ едно дърво. Тѣ се почудили отъ това и обяснили на Езопъ причината за идването си. Тогава той се усмихналъ и въ отговоръ, имъ разказалъ баснята за дърваря и смъртта. Но тѣ попитали:

— Що е попречило на дърваря, който живѣлъ съ тежъкъ трудъ, да се отзове на поканата на смъртта?

Езопъ отговорилъ: „Сладостта на живота и мазолитѣ на ржцетѣ му!“

Тогава единъ отъ присѣстваущитѣ излѣзалъ напредъ и казалъ:

— Ние се чудимъ на твоята веселостъ и доброто ти настроение. Природата ти отказала всички човѣшки радости: тѣлото ти е болно, ти едва-едва дишашъ, вънкашността ти е некрасива, хората ти се смѣятъ, когато те видятъ, и те търпятъ при себе си само като робъ... а сега ти си въ пусто мѣсто. Въ замѣна на това какво би могли да ти дадатъ боговетѣ?

Езопъ отговорилъ: „Часть отъ божествената си природа! Тѣ ме научиха на езика на животнитѣ и ме надариха съ творческа сила, съ която ги карамъ да говорятъ...“

— Значи, живота ти и събранитѣ ти съкровища на ума и опита ще бждатъ закопани тукъ, въ пустинята? ...

Езопъ отговорилъ: „Не, азъ имамъ намѣрението да се отправя и да ида тамъ, дето хората най-вече се нуждаятъ отъ правда и умъ!“

— А къде именно? — го попитали.

Той отговорилъ: „Тамъ дето има най-много жреци, храмове и олтари!“ И отишелъ въ Делфи.

Обаче наскоро следъ пристигането му въ Делфи започнали жестоко да го преследватъ, защото той откровено проповѣдвалъ правда. Обвинили го въ светотатство и го хвърлили въ мрачна тамница. Но джужето — фригиецъ билъ и тукъ веселъ и въ добро настроение, така че зачудениятъ мнѣнчаръ го попиталъ: „Кое те прави да бждешъ веселъ въ тази тъмна стая?“

— Доволството отъ себе си, — отговорилъ Езопъ.

Жрецитѣ заповѣдали да го изведатъ отъ тамницата, за да го хвърлятъ отъ федриадската скала. Той обаче отивалъ на смъртъ съ весело лице. Тогава нѣкой отъ народа го попиталъ: „Що се изпълня съ такава сила, че даже предъ лицето на смърта ти си, както по-напредъ, спокоенъ и веселъ?“

Езопъ отговорилъ: „Съзнанието невинността си и възпоминанието за миналия ми животъ“ ...

Следъ това го хвърлили отъ скалата, и той изпусналъ духъ! ...

Изъ Примѣри и разкази.

ХРОНИКА.

Умоляваме свещеницитѣ и други наши съчувственици, до които сме изпратили квитанции за събиране на абонаменти, да се потрудатъ и ни се издѣлжатъ. Очакваме за събранието на 18 и 20 т. г. всѣки нашъ другаръ отъ шумъ духъ, околия да се отчете съ изпратенитѣ му квитанции. Нена всѣки си внесе абонамента, за да приключимъ успѣшно годината.

Утре, недѣля, следъ отпускъ на църква въ салона на църквата Св. Възнесение Комитета за построяване нова катедрална църква въ Шуменъ свиква гражданско събрание съ дневенъ редъ: 1) отчетъ 2) изборъ на новъ комитетъ.

Тѣзи дни въ София въ Синадалната палата заседаваше конференция отъ представителитѣ на балканскитѣ секции на Съюза за международно прилагане чрезъ църквитѣ. Целта на конференцията е да направи единение на православнитѣ църкви и въ полето на практическия животъ. Тя цели да даде нови взаимни отношения съ нашитѣ съседи и чрезъ това съ всички други християнски народи. Дано да има успѣхъ това велико дѣло между народитѣ!

Н. В. Преосвѣщенство Митрополитъ Симеонъ се прибира отъ гр. Преславъ. Вчера пристигна въ Шуменъ. Утре недѣля, ще обходи селата Ендже, Макакъ, Булантъ и вечерята ще отпжтува за Варна.

Сезона за сказките на Добр.-просвѣтното братство при църквата „Св. Възнесение“ въ Шуменъ започва. Въ недѣля, утре, следъ обѣдъ въ 4 часа ще се състои първата сказка. Ще говори на евангелска тема Свещ. Д. Попвасилевъ въ салона на сжщата църква. Канятъ се всички християни.

Въ недѣля, 2 того, се освети въ града реставрираната следъ пожара миналата година мелница „Съгласие“. Бѣха поканени стотина видни граждани. Директорътъ на Търговската банка, на която принадлежи мелницата, следъ водосвета прочете слово, отъ което се вижда какви усилия е положилъ управителния съветъ, за да възстанови толкова необходимата за града мелница. Той декларира, че чрезъ мелница „Съгласие“ шуменци ще иматъ винаги по-евтенъ хлѣбъ отъ всички други градове. Особно зарадва гоститѣ съобщението, че машинарията на мелница „Съгласие“ е инсталирана отъ български майстори безъ помощта на чужденци. На гоститѣ бѣ даденъ обѣдъ. Тукъ говориха г. Окржжния Управителъ, г. полковникъ Кацаровъ, Кмета на града, г. Командира на 10 коненъ полкъ и др. Приветствува у. правителния съветъ и Прот. Ив. Дочевъ. Всички подчертаха, че мелница „Съгласие“ е гордостъ и символъ на съгласи-

ето между членовѣта на вителния съветъ, които пожара не взеха да селяватъ едни други, а селяха на работа. Поздравиха Кмета дето ще монемелница „Съгласие“ шуменци съ евтенъ хлѣбъ, пожелаха следъ хлѣба да даде и чиста вода, защото дали има градъ въ шумъ съ толкова изобилна вода и никжде не пиятъ нечиста вода.

На 3 того, понеделникъ, отпразднува тържествено за висшествието на Н. В. Борисъ III на престола на дника на Съюза на инвайтѣ, сирацитѣ и вдовицитѣ войнитѣ. Въ Църквата Възнесение“ се отслужихида и молебень отъ гротодуховенство. Говориха Д. Попвасилевъ и Окржжния управителъ г. В. Рашковъ. Отвѣтъ предъ църкворори г. Полковникъ Кацаровъ. Произведе се парадъ наскитѣ. Отъ тамъ начело снената музика и войскачкитѣ отидоха при възпоминитѣ плочи предъ входа на пех. дружина дето подковетѣ на Коля славнолидитѣ, сирацитѣ и вдовиподнесоха вѣнци на паднигерои. Следъ обѣдъ на стотомѣсто военната музикари отъ 5 до 7 часа.

На подадената до Царя телеграма въ денюосвещаване училището въ Кабиюкъ-сюютлю, отъ Децца се получи следната грама:

Г-нъ Рашковъ, Окр. У

витель, Шуменъ.

Негово Величество Царъ благодари сърдечно Вашето население Кабиюкъ-сюютлю и гоститѣ му за изказаните му приветствия по случай вешаването на новата учебна сграда въ Каб. Сюютлю като пожелава щото училище да бжде за възразадникъ на просвѣта, тура и граждански добродели за подрастващитѣ поколения на селото.

Съветникъ (п) Грън

КНИЖНИКА

Получи се въ редакцията първа отъ новия томъ на кази на Кирилъ Искровъ. Гата е озаглавена съ името първия разказъ: „Ножътъ“ жетитѣ сж набрани изъ битѣ на македонскитѣ бѣли за свобода, а така сжщо последнитѣ войни въ Добружа и Македония. Посветена на Незнайния македонецъ, казитѣ сж военни, ала сж пити съ много човѣщина.

Четатъ се съ лекота и изчение. Героитѣ на разказъ сж предимно четници и войци, храбри и смѣли хора, че, четеца, като държи книгата въ ржка и прехвърля страницитѣ, се изпълва съ та чувство. Той, зведно съ ствующитѣ лица си казвали прекрасно бихме мина безъ тия кръвопролития, справедливитѣ искания на човѣкъ биха били по-частни удовлетворени? И въ леко уловимата молба, прави съ всѣка своя стрелновата книга на г. Искровъ не виждаме голѣмото достойнство. За онѣзи, щобили по бойнитѣ полета, но на Македония, книгата ято говори за много познания и станали сжпи имена на стности, въпреки най-страхитѣ преживѣлици тамъ, буди живъ интересъ, се чете съ жажда. Всѣки иска да знае какво е сегашното гдето преди 10 години бѣ царството на смъртта. Кръвъ ще ви разкаже, четете неговата книга!